

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΜΟΥ ΦΙΛΟ...

Καλέ μου φίλε. Σου εύχομαι καλή δύναμη.

Με αφορμή τα ευγενικά σου σχόλια σχετικά με το δημοσίευσμά μου με θέμα: **«Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ, ΩΣ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΑΡΕΤΗ ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ»** να μου επιτρέψεις, αφού σε ευχαριστήσω για την αφορμή που μου έδωσες, να διατυπώσω, πολύ επιγραμματικά, ανοιχτά και με ειλικρίνεια, όσα θα έλεγα σε οποιονδήποτε φίλο και φυσικά στα παιδιά μου.

Όντως το τελικό συμπέρασμα και η πρόταση μπορούν να θεωρηθούν ως **ουτοπία**, για την ελληνική σημερινή πραγματικότητα, εξάλλου και ο ίδιος το έχω παραδεχθεί.

Αλλά, αγαπητέ μου φίλε, θαρρώ ότι θα συμφωνήσεις στα παρακάτω:

- Είναι προτιμότερο να ελπίζουμε σε μια ουτοπία, που συνιστά εν κατακλείδι ένα όραμα και δίνει κάποιο νόημα ζωής, παρά να ζούμε σε ένα κλίμα απαισιοδοξίας και απελπισίας.

- Υπάρχουν τρομακτικά και δυσεπίλυτα προβλήματα στη Χώρα μας. Παρόμοια όμως προβλήματα αντιμετωπίζουν όλες οι Χώρες. **Σε μικρότερο, ίσως βαθμό, οι Κοινωνίες με υψηλή παιδεία πολιτών.**

- Η Ελληνική Φυλή μας με τεράστιες ψυχικές αρετές ταλανίζεται εδώ και χιλιάδες χρόνια από την αυτοκαταστροφική της μανία, **τη διχوستασία**, γιατί αγνοούμε το «μηδέν άγαν» και το «μέτρον άριστον», που διετύπωσαν **«γραπτώς»** οι εκλεκτοί πρόγονοί μας.

- Τα θέματα που επισημαίνεις στο μήνυμά σου, όντως είναι σημαντικά, αλλά δυστυχώς δεν μπορούμε, τουλάχιστο με τις ταπεινές μου δυνάμεις, να διατυπώσουμε συγκεκριμένες προτάσεις για την επίλυσή τους.

- Τα τόσο πολύπλοκα θέματα, που επιδεινώνονται σε αβάσταχτο βαθμό με τον καθημερινό καταγιγισμό «πληροφοριών», δεν είναι δυνατόν να καταστούν αντιληπτά και να συσχετισθούν, ως προς τα αίτια, από ένα ανθρώπινο μυαλό. Έτσι τα «πιστεύω μας» είναι συνήθως κρυσταλλώσεις [πεποιθήσεις], που απορρέουν από υποκειμενικά και περιορισμένα στοιχεία και ενέχουν σοβαρούς κινδύνους σφαλμάτων ενεργειών.

- Η ανάδειξη των προβλημάτων της Χώρας μας είναι **σπουδαίο έργο**, χωρίς, όμως αντίστοιχες εφικτές προτάσεις δεν θεραπεύονται τα βαθύτερα αίτια.

- Συνοψίζοντας, τα συνεχώς αναπροσαρμοζόμενα «πιστεύω» μου, θα έλεγα:

1. Μου είναι ανθρωπίνως αδύνατο να παρακολουθήσω τη ραγδαία εξέλιξη όλων των θεμάτων που ταλανίζουν τη Χώρα μας, παρά το ότι με ενδιαφέρουν και με απασχολούν. Σχηματίζω μια γενική εικόνα, όταν μου είναι δυνατόν και ευελπιστώ, ότι θα αντιμετωπισθούν με κατάλληλο τρόπο, **διατηρώντας σχετική εμπιστοσύνη**, στους εκάστοτε υπεύθυνους, τους **οποίους δεν απορρίπτο συλλήβδην.**

2. Προσανατολίζομαι στη πιο σύγχρονη «ηθική», που επιτάσσει, πέραν των καθαρά προσωπικών μου ενδιαφερόντων, **και την συμμετοχή μου στα κοινά, ύστερα από επιλογή των σοβαρών θεμάτων, στην επίλυση των οποίων μπορώ να βοηθήσω ουσιαστικά και προσδιορίζω ανάλογα πιθανούς και δυνατούς τρόπους ενέργειάς μου.**

3. Πεπεισμένος ότι η κακοδαιμονία μας [έλλειψη μέτρου και η διχوستασία] οφείλεται κυρίως στην βασική έλλειψη **ουσιαστικής ολιστικής παιδείας** στο πλαίσιο ενός υγιούς συνυπάρχειν και επειδή δεν υπάρχει, ούτε καν ως όρος, η **«ανδραγωγία»** [η δια βίου ολιστική παιδεία ήτοι γνωστική, αισθητική και ηθική συνθετικά] η ταπεινότητά μου καταβάλλει εκεί την προσωπική μου προσπάθεια.

4. Το πιο καίριο σημείο είναι να πεισθούν **συνειδησιακά** με αληθή επιχειρήματα, όσο το δυνατόν περισσότεροι συμπολίτες μας, κυρίως νεότεροι, **ότι αξίζει πραγματικά για το καλό όλων μας και κυρίως για δικό μας ψυχικό όφελος, μια διαρκής δια βίου καλλιέργεια όλων των πλευρών της ανθρώπινης προσωπικότητας.** Η αδιάλειπτη και επιμελημένη **αυτο-δόμηση ενός ενεργού πολίτη.** Μια διαρκής αναζήτηση του ευρύτερου [Ελληνικού] **αληθινού, ωραίου και αγαθού.**

5. Επί το πρακτικότερο θα προτιμούσα μερικά από τα 71.000 καφενεία, που διαθέτουμε, παρά το ψυχο-πνευματικό «έργο», που επιτελούν και αναγνωρίζω, να μετατραπούν, τουλάχιστον ένας επαρκής αριθμός σε χώρους για πιο ωφέλιμες εποικοδομητικές ανταλλαγές απόψεων. Ένα είδος **Εστιών**, οργανωμένες και συντονισμένες **εθελοντικά** για δράσεις, πέραν της διάγνωσης «φταίνε μόνον οι άλλοι», **προς αντιμετώπιση των καυτών προβλημάτων.**

6. Τέλος, για το θέμα των πολιτικών που διαχειρίζονται την εξουσία, επιγραμματικά θα έλεγα: Στη δημοκρατία οι άρχοντες δεν αρύονται την εξουσία από Μεταφυσικές Δυνάμεις ούτε από κληρονομικό δικαίωμα, αλλά **από τον Λαό**, ο οποίος τους εκλέγει. Έχουν αμφισβητηθεί σε μεγάλο βαθμό και φθαρεί πριν αναλάβουν την εξουσία. Ο κάθε ψηφοφόρος **αισθάνεται** [ευαρέσκεια και χαρά], **σκέπτεται** [την πραγματικότητα και αλήθεια] και **ενεργεί** [το αγαθό και δίκαιο] **βιώνοντας πιο έντονα το δικό του συνειδησιακό χώρο**. Ενώ τα τρία αυτά ενεργήματα [συναίσθημα, σκέψη και πράξη] πρέπει να είναι πλήρως **εναρμονισμένα με προτεραιότητα το ηθικό στοιχείο [αρετή]**. Ο υποψήφιος πολιτικός στρέφεται κατά βάση στο συναίσθημα, απόπου συνήθως εκπορεύεται η βούληση της ψήφου του. Η **ελπίδα**, που είναι συναίσθημα κατάλληλο για συσπειρώσεις ατόμων επηρεάζεται λιγότερο από **τη φρόνηση του νου**. Συνήθως όλοι έχουν να υποσχεθούν κάτι χειροπιαστό και ελκυστικό συμφέρον, που αρέσει. Κυριαρχούν τα επιμέρους [συντεχνιακά, πελατειακά και προσωπικά] συμφέροντα και σε συνάρτηση με τις προσπάθειες της εκάστοτε αντιπολίτευσης, που απευθύνεται σε ανικανοποίητους, αρχίζει η απομάκρυνση από το κύριο συμφέρον που είναι εκείνο της Πατρίδας.

7. Η **Πατρίδα συνιστά, ακόμη και στο παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον, τον πιο ιδανικό χώρο σύγκλισης των συνειδήσεων**, που επιτυγχάνεται με την **ολιστική παιδεία**, της οποίας βασικός αντίπαλος είναι η κοινωνική «νοοτροπία», που διαμορφώνουν ποικίλοι παράγοντες για ξεχωριστούς σκοπούς. **Κατά βάση η εμπορευματοποίηση των πάντων και ειδικά των απολαύσεων.**

Θαρρώ εν κατακλείδι ότι **δεν είναι ουτοπική** η πρόταση για ένα ωραιότερο **Σχολείο**, ένα λειτουργικό **Στράτευμα**, μια ωραία και **ανθρώπινη κοινότητα**, μια σύγχρονη **Πνευματική Θρησκευτική Ενορία** και προπαντός μια αρμονική **Οικογένεια** με θαλπωρή που εκτρέφει την άδολη, χωρίς ανταποδοτικότητα-ανιδιοτελή **αγάπη**.

Δεν είναι **ΟΥΤΟΠΙΑ**, αλλά η ουσιαστική **ΑΝΑΓΚΗ**, η οποία «κρατεί πάντων».

Ο άνθρωπος είναι, ό,τι η Παιδεία τον διαμορφώνει.

Εάν δεν πεισθούν οι **νέοι μας να αναλάβουν τις αληθινές, ωραίες και αγαθές ευθύνες τους**, τότε κάθε διεκδίκηση, πέραν του μέτρου, ενέχει κινδύνους αναζήτησης «μαγισσών».

Και τούτο ακριβώς είναι η χειρίστη ουτοπία.

Με ξεχωριστή αγάπη
Δημήτρης Μπάκας
09 Σεπ 14

ΥΓ. **Επισυνάπτεται το σχετικό άρθρο:**

Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ, ΩΣ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΑΡΕΤΗ ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ

ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Ανάπτυξη η μαγική λέξη της εποχής μας. Η πανάκεια για κάθε κακοτυχία. Η δύναμη προς την ευημερία σε παγκόσμια κλίμακα. Η Χώρα μας, που μαστίζεται από την πολύχρονη κρίση, στην ανάπτυξη έχει στηρίζει όλες τις ελπίδες μας! Πως εννοούμε όμως την ανάπτυξη! Ποιο είναι το περιεχόμενό της; Ο καθένας μας έχει και τη δική του εκδοχή. Το δικό του πρόβλημα τον αγγίζει πιο πολύ από ότι αντιλαμβάνεται το ευρύτερο κοινωνικό ή εθνικό ή το πρόβλημα του διπλανού του. Το προσωπικό μας συμφέρον μας έχει στρέψει στο κυνήγι της ατομικής μας απόλαυσης. **Ζούμε, όμως, σε μια αυταπάτη. Δεν έχουμε συνειδοποιήσει, ότι η δική μας ευτυχία είναι άρρηκτα συνυφασμένη με το ανθρώπινο και φυσικό περιβάλλον.**

Δεν είμαστε ειδικοί στα οικονομικά, αλλά δε θέλουμε να πιστέψουμε ότι εννοείται, ως ανάπτυξη, ό,τι κυκλοφορεί ευρέως στη νοοτροπία μας. Να «πέσει», δηλαδή, στην αγορά ρευστό χρήμα. Να αρχίσουμε να αγοράζουμε προϊόντα, τα πιο πολλά εισαγωγής. Να αυξηθεί η κατανάλωση. Και να είμαστε περιχαρείς γιατί ...ευημερούμε! Αυτήν την ανάπτυξη την δοκιμάσαμε τις προηγούμενες δεκαετίες και μας βγήκε πικρή. **Πρόσφερε σε κάμποσους εφήμερη και επίπλαστη ευημερία, αλλά στους πολλούς δυστυχία και απελπισία.**

Ευελπιστούμε, και υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις γι' αυτό, ότι οι αρμόδιοι για τα οικονομικά εννοούν με τον όρο οικονομική ανάπτυξη την πραγματική παραγωγή προϊόντων και υπηρεσιών σε

μια οικονομία με την πάροδο του χρόνου. Ως δείκτης ανάπτυξης ορίζεται ο μέσος ποσοστιαίος ρυθμός αύξησης του πραγματικού ακαθαρίστου εγχώριου προϊόντος και υπολογίζεται σε πραγματικούς όρους, δηλαδή διορθωμένους, ως προς τον πληθωρισμό και όχι ονομαστικούς. Μια μακροχρόνια τάση [δεκαετίες] και όχι μια βραχυχρόνια διακύμανση [τρίμηνα, εξάμηνα] του παραγόμενου προϊόντος.

Πιο καλά ακόμη θα είναι, εάν νοείται η «αιφόρος ανάπτυξη», τουτέστιν εκείνη, που σχεδιάζεται και υλοποιείται λαμβάνοντας υπόψη την προστασία του περιβάλλοντος και τη βιωσιμότητα. **Γνώμονας της αιφορίας είναι η μέγιστη δυνατή απολαβή αγαθών από το περιβάλλον, χωρίς όμως να διακόπτεται η φυσική παραγωγή αυτών των προϊόντων σε ικανοποιητική ποσότητα και στο μέλλον.**

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εκτιμάται, ότι η οικονομική ανάπτυξη, ακόμη και στην υγιή της μορφή, παρά το ότι, θεωρείται, ως εάν ατμομηχανή προόδου και ευημερίας, δεν συνιστά, από μόνη της, την ικανή και αναγκαία συνθήκη ολβιότητας ενός λαού. Η ασύμμετρη, μάλιστα, κυριαρχία της, συντελεί στην κατάδυση των λοιπών βασικών παραγόντων ευτυχίας και προκαλεί ασταθείς ισορροπίες στην κοινωνική λειτουργία. Για να έχει τα ευεργετικά της αποτελέσματα επιβάλλεται να συνδυασθεί με μια πλατύτερη, ουσιαστικότερη και πιο ολιστική ανάπτυξη. **Μια ανάπτυξη, ως εάν ανάδυση από ένα αρμονικό κοινωνικό –πολιτικό– πολιτισμικό-οικονομικό –εθνικό– θρησκευτικό και δημοκρατικό κλίμα του λαού.**

Με τον όρο **ανάδυση**, το αντίθετο της έννοιας κατάδυση [= καταβύθιση μέσα σε υγρό] εννοούνται τα χαρακτηριστικά και οι ιδιότητες που προέρχονται από τη σύνθεση διαφόρων στοιχείων ή συστατικών, που συγκροτούν ένα όλον. Δεν ανάγονται, αποκλειστικά, στα χαρακτηριστικά και στις ιδιότητες των μεμονωμένων συστατικών. Δεν ταυτίζονται με τα αποτελέσματα, που είναι γραμμικές συνέχειες. Δεν είναι επιφανόμενα, ούτε εποικοδομήματα. Είναι ανώτερες ιδιότητες, που μπορούν να αναδρουν στα συστατικά προσδίδοντάς τους ιδιότητες του όλου. Προέρχονται από την αλληλεπίδραση της οργανωτικής σύνθεσης του όλου.

Όταν το κάθε συστατικό έχει την σωστή αναλογία έχουμε αρμονική σύνθεση με άριστα αποτελέσματα. Κανένα συστατικό δεν κυριαρχεί, αλλά συμμετέχει αναλογικά σε ελεύθερη σύνθεση. Άρωμα και ευαρέσκεια αναδύονται από την αρμονία. Η δυσσομία και ο αόρητος θόρυβος κυριαρχούν σε περίπτωση αταξίας.

Κάποια παραδείγματα αρμονικής ανάδυσης θα μας πείσουν για την αξία τους:

- Η **μοσχοβολιά, η γλυκιά ευωδία**, το ανάβλυσμα ενός λουλουδιού.
- Η **υπέροχη μελωδία** μιας υπέροχης μουσικής σύνθεσης.
- Η **μαγεία που εκπέμπουν τα χρώματα** ενός ωραίου πίνακα ζωγραφικής.
- Η **αύρα που εκπέμπει μια προσωπικότητα με ευγένεια και σοφία.**
- Η **ωραιότητα που μας γοητεύει χωρίς να προκαλεί.**
- **Ανάδυση είναι ο πολιτισμός, η κουλτούρα κάθε λαού κοκ.**

Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ, ΩΣ ΑΡΕΤΗ ΣΕ ΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Για να έχει υπόσταση ένας ζωντανός οργανισμός, [από το ελάχιστο μόριο ζωής μέχρι την Συνομοσπονδία Κρατών], πρέπει να συντρέχουν **τρεις βασικές συνθήκες:**

- **Τα συστατικά όργανα να λειτουργούν με σχετική ελευθερία στο δικό τους ζωτικό χώρο και να είναι αρμονικά συντονισμένα μέσα στο όλο.**
- **Το όλον να αυτοοργανώνεται και να ενεργεί με σχετική αυτοτέλεια.**
- **Το όλον να είναι αρμονικά συνδεδεμένο με το περιβάλλον του.**

Εάν, πολύ απλά, αξία είναι η σχέση μας με ένα αντικείμενο, αγαθό το αντικείμενο στο οποίο πραγματώνεται η αξία, τότε αρετή είναι η δύναμη πραγμάτωσης της αξίας. Από τις παραπάνω συνθήκες αναδύεται η δύναμη επιβίωσης, ήτοι η αρετή, [αρχική έννοιά της είναι η ανδρεία στο πεδίο της μάχης]. Η ειδοποιός δυνατότητα ύπαρξης. Η δύναμη βούλησης πράξεως για επίτευξη σκοπού.

Καθ' όμοιο τρόπο η ολιστική ανάπτυξη ενός Έθνους είναι η ισχύς, που αναδύεται από τη σύνθεση των ποιοτήτων του Λαού. Η ειρηνική αρετή αντίστοιχη της πολεμικής [την οποία το Ελληνικό Έθνος έχει επιδείξει επανειλημμένως].

Το όλον, εν προκειμένω η Πατρίδα, αντιμετωπίζει πιέσεις, που δεν μπορούν να αντέξουν οι πολίτες μόνοι τους. Βρίσκεται, όμως, πάντοτε σε ευαίσθητη ισορροπία εξωτερικών φορτίσεων και εσωτερικής εντροπίας [αταξίας]. Σε περίοδο πολέμου ο εμφανής εξωτερικός κίνδυνος ενισχύει σημαντικά την εσωτερική συνοχή. Σε περίοδο ειρήνης, οι εγωκεντρικές τάσεις καταστρέφουν τις εσωτερικές δυνάμεις συνοχής. Έτσι εκφυλίζεται η οντότητα της Πατρίδας.

Ο **εξαναγκασμός** [αστυνόμευση και τιμωρία], έχει ελάχιστα και χρονικά περιορισμένα αποτελέσματα. Η **ουσιαστική δύναμη συνοχής, η ειρηνική εθνική αρετή, αναδύεται από το κοινό συναίσθημα του συνυπάρχουν των μελών της Κοινωνίας μας**. Αυτό εκδηλώνεται ως επιθυμία- ευαρέσκεια και βούληση των πολιτών για κοινή εθνική δράση. Που σημαίνει απλά ότι το γενικό συμφέρον, όπου απαιτείται, υπερτερεί του ατομικού, χωρίς αυτό να παραβλέπεται.

Όπως κάθε αρετή, είναι προϊόν εθισμού και πράξεως. Θέμα αγωγής και ολιστικής παιδείας [παιδαγωγίας και ανδραγωγίας], με βασική μέθοδο το **παράδειγμα**. Είναι θέμα άσκησης, νοοτροπίας και πολιτισμού. Μια σταδιακή άνοδος του Λαού στη κλίμακα των αξιών του. Των πολιτών και των κυβερνόντων.

Η δημοκρατία είναι η πιο ευαίσθητη ανάδυση μιας ευνομούμενης και αρμονικής Κοινωνίας. Είναι στην ουσία της ταυτόσημη με τη γενική ολιστική ανάπτυξη. Η Δημοκρατία με αυτή την έννοια δεν επιβάλλεται. Αναδύεται από την αρμονική λειτουργική συναίρεση όλων των τάσεων, με γνώμονα το υπέρτερο συμφέρον της Πατρίδας μας, μέσα από ένα ειλικρινή και δημιουργικό διάλογο και αλληλοέλεγχο μεταξύ των πολιτών και των εντολοδόχων διαχειριστών της εξουσίας. Ο Λόγος επιβάλλει την τάξη σε αगाστή συναίνεση με την ωραιότητα και ευαρέσκεια δημιουργώντας συνθήκες ηθικής, που αναδίδουν άρωμα ουσιαστικής ευτυχίας. Έτσι αναπτύσσεται η συνειδητή ευθύνη εθελοντικής σύγκλισης των προσπαθειών όλων.

Το οικονομικό στοιχείο διαδραματίζει το δικό του σημαντικό ρόλο, όπως άλλωστε το Κοινωνικό, η Δικαιοσύνη, η Εθνική άμυνα, το Θρησκευτικό, η Παιδεία κλπ. Το Πολιτικό στοιχείο έχει τον κύριο συντονιστικό ρόλο, αλλά δεν κυριαρχεί στα λοιπά, ούτε ποδηγετείται από κανένα. Η Δημοκρατία δεν είναι η ονομαστική εφαρμογή, κατά το δοκούν του καθενός, αλλά ένα διαρκές πρόταγμα όλων των μελών και των οργάνων της πολιτείας. Τότε καθίσταται αρετή ολόκληρου του Λαού, ο οποίος δημιουργεί την οντότητα Πατρίδας άξιας σεβασμού στο πλαίσιο του Παγκόσμιου περιβάλλοντος.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η οικονομική ανάπτυξη παίζει τεράστιο ρόλο στη ζωή μας. Παράγει άπειρα προϊόντα που συμβάλλουν στην ποιότητα της διαβίωσής μας. **Σημαντικότερες, όμως, ανθρώπινες ανάγκες δεν καλύπτονται από την οικονομική ανάπτυξη και μόνον. Η δικαιοσύνη, η αξιοπρέπεια, η εκτίμηση, η εμπιστοσύνη, το πνεύμα καλής πίστης, η ψυχική υγεία, ο σεβασμός, η αγάπη και τόσα άλλα απαραίτητα αγαθά για την ολβιότητά μας δεν παράγονται σε κανένα εργαστήριο χημείας ή σε βιομηχανικό εργοστάσιο, οποιασδήποτε τεχνολογίας!**

Είναι ψυχικά και πνευματικά αγαθά, στα οποία πραγματώνονται **υψηλές αξίες**, τα οποία ευδοκιμούν σε διαφορετικής ποιότητας λειμώνες και οικοφωλεές. Είναι αναδύσεις αρμονικών ανθρώπινων σχέσεων σε κοινωνίες που δημιουργούνται με πρώτη αξία την ανθρώπινη προσωπικότητα. Αναπτύσσονται σε μια ωραία γειτονιά, όπου ο καθένας μοιράζεται τη χαρά και τη λύπη. Στο **καλό Σχολείο** που πλάθει τα παιδιά μας. Στο **Στράτευμα** [να σωστά διαβάζετε], το μεγάλο και μοναδικό Σχολείο ανδραγωγίας, που μετουσιώνει τους νέους μας σε ώριμους και υπεύθυνους πολίτες. **Πρώτιστα, όμως, καλλιεργούνται στη θαλπωρή της αρμονικής οικογένειας, όπου θάλλει η αγάπη, που αναπληρώνει όλες τις προϋποθέσεις ανθρώπινης συμβίωσης.**

Όταν ζούμε, ως εάν οικογένεια αναδύεται η ύπατη αρετή- ισχύς συνύπαρξης. Τότε το άτομο φθάνει στην κορυφή της ανθρωπότητάς του. **Στον ανθρωπισμό, όπου ευδοκιμεί το εντελβαίς, που λέγεται φιλόανθρωπη αγάπη.**

Ιδανικός δρόμος θα μου πείτε. Έχετε δίκιο. **Αλλά και ως τάση και ως ιδανικό μας είναι απαραίτητο**, αφού χάσαμε κάθε άλλο σκοπό μέσα στο εμπορικό κέρδος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τίποτε δε μας χαρίζεται εάν δεν το αξίζουμε. Ο στίβος της ζωής είναι ως εάν στίβος Ολυμπιακών Αγώνων. Η συμμετοχή μας προϋποθέτει καταβολή συνεχούς προσπάθειας προετοιμασίας, ως πολίτες και ως Έθνος- Πατρίδα. Τα προβλήματα είναι ποικίλα και ανυπέβλητα

για τα μεμονωμένα άτομα. Μόνον με την αρετή του συνανήκειν αμβλύνονται. Αρετή που αναδύεται από καλλιεργημένες ανθρώπινες φύσεις. Όχι με φόβο και καταναγκασμό, αλλά με εθελοντική εκχώρηση μέρους του εγωκεντρικού μας χώρου για την ανάπτυξη υγιούς κοινωνίας. Ασφαλώς και θα υπάρχουν διαφορετικές απόψεις και συμφέροντα. Αλλά οι αντιπαλότητες στο μέτρο να μη καταστρέφουν το όλον.

Με ενσυναίσθηση και σεβασμό του διπλανού, ως αξίας ισότιμης της δικής μας να μάθουμε να διεξάγουμε ειλικρινή διάλογο για την επίλυση των προβλημάτων. Προσωπική ευτυχία χωρίς αντίστοιχη γενική δε γίνεται. Πρώτα να δημιουργήσουμε Πατρίδα, ως οντότητα και ύστερα να ζητήσουμε από εκείνη τη φροντίδα της.

Κανένας δεν αποποιείται τα αγαθά, που μας προσφέρει η οικονομική και τεχνολογική ανάπτυξη. Όπως κάθε πρόοδος, όμως, ενέχει και τα αρνητικά της, τα οποία μπορούμε να τα εξισορροπήσουμε με πνεύμα δικαιοσύνης και αδελφότητας.

Να μη θεωρείται ο άνθρωπος αντικείμενο εκμετάλλευσης. Η τεχνολογία παράγει ήδη κοτόπουλα, χωρίς...φτερά και γουρουνάκια χωρίς...μάτια!!! Γιατί εκτρέφονται ταχύτερα και με μικρότερο κόστος από τα κανονικά!!! Ας μη παραχθούν στο βωμό του κέρδους και «ανθρώπινα όντα ... τυφλά στο νου και την καρδιά», ως καταναλωτές μόνον!! Η σωφροσύνη ας καθορίζει το μέτρο και το όριο. Να καταναλίσκουμε προϊόντα, που είναι όντως αγαθά. Ήτοι να έχουν αντίστοιχη αξία με τη σπουδαιότητα της ανάγκης μας. Όχι προϊόντα για το κέρδος μόνον.

Κινδυνεύουμε να μετατρέψουμε τη «βιτρίνα των καταστημάτων» σε «ιερό χώρο» και το περιεχόμενό της σε... «ακίνητο πρώτο κινούν» του Αριστοτέλη δηλ. θεό. **Ο Θεός μας είναι Πάνσοφος, Παν-ωραίος και Πανάγαθος. Είναι Αγάπη.** Το χρήμα είναι ουδέτερο μέσον που ο άνθρωπος εφεύρε για διευκόλυνση των συναλλαγών του. Είναι επικίνδυνο για την υπόστασή μας η «πίστη» στο χρήμα ως εάν να είναι θεός!!! Το Θείο μπορεί, μερικώς να αντικατασταθεί με την ανθρωπότητα. Όχι ως γένος βιολογικών όντων, αλλά ως πνευματική αξία. **Ως σοφία, ως αγάπη, ως ανθρωπότητα. Ως ανθρωπιά και ανθρωπισμός. Ως ύπατη ανθρώπινη αρετή. Η αγάπη της Αγάπης**[η αγάπη του φιλείν και αγαπάν], που είναι η πιο καθαρή, ανυστερόβουλη και δεν εξαρτάται από το αντικείμενο αγάπης. **Αρετή που αναδύεται από την ευεργετική ανατροφή [παιδαγωγία και ανδραγωγία] σε πνεύμα πατρικού νόμου, μητρικής στοργής και αδελφικής αγάπης.**

Υπέρτατο αντικείμενο αγάπης [το Αγαθό των αγαθών] είναι η **Πατρίδα μας**. Ότι «.. πολυτιμότερο και αγιότερο ...» υπάρχει [Σωκράτης]. Την χτίζουμε, την Πατρίδα μας, **ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ** με αρμονική συνεργασία. Εμείς οι ίδιοι, δυστυχώς την καταστρέφουμε με τις καθημερινές μας εγωκεντρικές πράξεις.

Σε ότι αφορά τους **πολιτικούς**, στους οποίους ανήκει το μεγάλο μερτικό ευθύνης συντονισμού, εκείνοι σε μια υγιή δημοκρατική κοινωνία «**χορεύουν**», **ανάλογα με το...** «σκοπό», που ο **Λαός επιθυμεί**.

Πρώτα, λοιπόν, ο Άνθρωπος. Ο Άνθρωπος μπορεί να δημιουργήσει υγιή ολιστική ανάπτυξη, από την οποία θα δημιουργηθούν κατάλληλες συνθήκες [νοοτροπία] για περαιτέρω καλλιέργεια πιο ανθρώπινων ανθρώπων.

Ευτυχισμένων ανθρώπων!

Δημήτρης Μπάκας
Σεπ. 2014